

ΝΥΧΤΑ

Στὴν *Ka Nir Sāma*

Πῶς εἶναι ἀπόψε ἀλόκοτο, γιὰ δές,
ἀλίμονο! τὸ βράδυ.
Πῶς εἶναι ἡ νύχτα ἀλόκοτη, γιὰ δές,
νύχτα μουντή, θολὸ σκοτάδι,
χωρὶς φεγγάρι κι ἄστρα, δίχως συγνεφιά.

Ἡ ναρκωμένη σιγαλιὰ
τὸν οὐρανὸ μαραγκιασμένο δείχνει.
Κι ἄχνα τῆς γῆς, ἡ καταχνιά,
στὸ μολυβένιο τὸν ἀγέρα
λὲς ρίχνει πέπλο χλιό, σὰν τὸν καημό.

Κι ὅμως δὲν ἀλυχτᾶνε σαστισμένα τὰ σκυλιά,
δὲν κρώζουνε τὰ νυχτοπούλια
κι ὁ γκιώνης δὲ θρηνεῖ,
μὰ αἰσθάνεσαι τὸν πνίχτη κόμπο,
ποῦ στὸ λαρύγγι σφίγγει
τὴν ἀηδονολαλιά.

Γιὰ κοίτ' ἀπόψε, ἀλίμονο! τὴ νύχτα,
ποῦ ἀσάλεφτη, σὰ νᾶν' αἰώνια,
—τόσο μονότονη κι ἀνέκφραστ' εἶναι!—
στὸν ἄτονο ρυθμὸ της ξεδιπλώνει
τοῦ πεπρωμένου μου τοῦ ἀδάκρυτου τὴν ὄψη
στὴν κουρασμένη,
τὴν ἀποκαμωμένη μου ψυχή.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ